

De tegenkracht moet, opnieuw, vanuit de Schilderswijk zelf komen

Door Adri Duivesteijn

Het was weer eens zover. De Schilderswijk was opnieuw wereldnieuws in Nederland. Ging het heel vroeger over de rellen rondom oud en nieuw, in 1969 om de KRO- film 'Mensen van goede wil' van Hans Koekoek die door de wijk bepaald niet werd ervaren als positieve reclame, de acties tegen de verpaupering van de wijk, de al dan niet vermeende jihadisering van de Driehoek... om dan nu te gaan over de uit de hand gelopen demonstraties tegen het toenemend geweld in het Midden-Oosten. De echte rel ging niet eens zozeer over het feit dat er werd gedemonstreerd. De beelden uit het Midden-Oosten zijn zo afgrijselijk dat een protest volstrekt gerechtvaardigd is om aandacht te vragen voor het lot van de vele vaak weerloze slachtoffers. Nee, de rel kwam voort uit de aanwezigheid van pro-IS/ISIS-sympathisanten, wat weer aanleiding gaf tot een tegendemonstratie van de gelegenheidscoalitie Pro Patria. Een confrontatie bleef niet uit, al snel liepen de gemoederen verder op, en dreigde er een lang hete zomer.

De krant van wakker Nederland wist er wel raad mee en vulde zijn voorpagina met de bekende dikke chocoladeletters. Maar het was zeker niet alleen deze krant, andere media waren er ook in rap tempo bij. Een nieuwe golf van - negatieve - publiciteit over de Schilderswijk overspoelde het land. Al snel werden er verbindingen met de vroegere gebeurtenissen gelegd. Het aloude beeld van 'probleemwijk' werd uit de la getrokken en opnieuw opgediend. Gelukkig kon, nog maar net op tijd, het tij ten goede worden gekeerd. De aangekondigde demonstraties in de Schilderswijk werden – terecht – verboden, waarmee een vrijwel zekere verdere escalatie in de Schilderswijk zelf werd voorkomen. Maar is de spanning nu van de baan? Gaan wij over tot de orde van de dag?

Nee, de spanningen zijn zeker nog niet weg. Maar juist nu is het belangrijk dat wij ons realiseren dat de huidige spanningen eigenlijk niets, of maar heel weinig, met vroeger te maken hebben. Wat zich in de Schilderswijk voordeed had op tal van andere plaatsen in Nederland kunnen losbarsten. Nederland is in de afgelopen vijftig jaar ingrijpend veranderd. Van een westerse en blanke samenleving is het een multi-etnische samenleving geworden. In de Schilderswijk (93% van de 30.000 inwoners heeft een niet traditioneel Nederlandse culturele komaf) is dat misschien het meest zichtbaar. Is het dan zo gek dat zij die zich verbonden voelen bij en met zulke spanningen in de wereld daardoor ook geraakt worden? De belangrijkste vraag is dan ook niet of zij deze gevoelens van bezorgdheid en verdriet niet mogen hebben, maar wel hoe wij, ook in spannende tijden, met elkaar in een goede gemeenschapszin kunnen samenleven. Die vraag is voor iedereen van belang. Van bovenaf zal de oplossing niet snel worden aangereikt. De nationale politiek zit hopeloos verstrikt in

een onderlinge, vaak weinig respectvolle polarisatie over de vraag hoe wij met het huidige kleurrijke Nederland om moeten gaan. De tegenkracht moet, opnieuw, vanuit de Schilderswijk zelf komen. Verdraagzaamheid, elkaar aanspreken, respect, ja, een vorm van solidariteit moet misschien wel juist van binnenuit zijn betekenis krijgen. De Schilderswijk, en dat is wél met vroeger te vergelijken, zit juist vol met overwegend positieve energieën – bewonersorganisaties, kerken, moskeeën, religieuze verenigingen, ouders, oudercommissies en scholen – en er wordt dagelijks gewerkt aan een beter samenleven. En dat verdient volledige, positieve ondersteuning van de gemeente(raad). En, nu wij het toch over beeldvorming hebben, wat zou het niet mooi zijn wanneer al die media één keer tegelijkertijd (als een nieuwe hype!) aandacht zouden geven aan al die positieve energie. Wat zou Nederland dan trots kunnen zijn op die gewone maar o zo bijzondere dagelijkse werkelijkheid van ook mijn Schilderswijk.